

L ÀGUILA QUE NO VOLIA VOLAR

Quan no queda altre remei que saltar

Fa segles va viure un rei molt poderós a qui agradaven molt els ocells. No només li agradaven, el fascinaven !

Al seu palau hi havia un jardí enorme on n'hi vivien milers, alguns en gàbies d'or i altres, els més ensinistrats, volaven lliures.

Alguns eren bells pels seus colors i altres per la perfecció del seu cant; n hi havia que eren tan grossos com un home i altres eren tan diminuts que cabien a la butxaca del primer ministre; alguns lluien plomes suavíssimes i altres parlaven com tu.

Quan el rei no governava passava les hores al seu petit paradís alat. Tots aquells ocells el feien molt feliç

Tots? Gairebé tots...

N'hi havia un que no sabia cantar ni parlar. Tenia les plomes aspres i d'un que color marronós brut. Passava les hores quiet en una branca ,sense fer res .Era una àguila.

-Senyor, per què la teniu, si no serveix per ares ?-li va preguntar una tarda el seu criat més jove.

_El sultà d'Orient me la va regalar quan era un pollet...Em va assegurar que no veuria mai un ocell que volés tan alt ! Però ha passat més d'un any i no s'ha mogut mai d'aquella branca, ni de nit ni de dia. No ho entenc!

Durant tot aquell temps, el servei li havia donat el millor menjar, protegien L'àguila de les tempestes en un porxo especial i també rebia les atencions d'un veterinari expert.

Els criats li parlaven amb afecte i els músics de palau tocaven només per a ella.

Però no havia res que servís perquè l'ocell regalat pel sultà aixequés el vol, i el rei , desesperat, va fer venir entrenadors de tots els racons del món.

<< L'àguila és feliç i està sana, però li falta una de més veterana que l'ensenyi,>>,li va dir el primer. El rei va fer portar l'àguila més vella de tot el regne. L'àguiló observava com s'enlairava des de la branca, content i ben quiet, fins que l'àguila es va cansar de volar per a ell i va desaparèixer.

El segon entrenador va dir <<Jo l'ensenyaré a volar>>. Amb aquest propòsit es va enfilat a l'arbre i es va llançar lligat amb unes cordes. Un cop, dos i tres. Un matí, les cordes van fallar i l'home es va estavellar contra el terra, i de resultes es va trencar tots dos braços i una cama. L'àguila ni tan sols es va moure.

Van continuar arribant instructors de tots els racons de la , perquè el rei pagava molt bé. Cap no aconseguia, però, que l'àguila volés.

El rei va perdre les esperances i molt diners.

-L'hauré de sacrificar - va dir un matí al seu jove criat-.És un mal exemple per a tots els meus ocells!

El criat, que li havia agafat afectat, va demanar al rei una última oportunitat. Ell monarca l'hi va donar, convençut que no ho aconseguiria. Com que era un bon criat i molt treballador, volia que estigués content.

Al migdia, van demanar al rei que anés al jardí.

De poc no va caure a terra de la sorpresa! No es podia creure el que veia... La seva

àguila ara era la reina del cel. Volava entre els núvols i amb les ales esteses gairebé tocava el sol.-Com t'ho has fet? Si tots els experts ha fracassat!-Ha sigut fàcil, majestat ...-va contestar, somrient -.He tallat la branca.

Des d'aleshores, L'àguila vola tan alt que,segons expliquen els savis, es `pot viures des del regnes llunyans.

PER PENSAR I CRÉIXER

LA <<ZONA DE CONFORT>>

Així és com els experts anomenen el lloc on ens sentim còmodes.

I no ens referim a una botava! La teva >>zona de confort >> pot ser:

- Els amics que sempre parlen dels mateixos temes.
- El videojoc que et saps de memòria.
- Aquelles coses que sempre fas perquè t'és fàcil fer-les.
- O, simplement, estar-se sense fer res perquè aparentment és el més còmode.

Si vols aixecar el vol, com la jove àguila acomodada a la seva branca, has d'intentar coses noves:

aprendre a tocar un instrument i gaudir-ne; aprendre un idioma, cosa que et portarà a conèixer amics i amigues que avui no pots ni imaginar; desafiar allò que et fa por, però amb els peus a terra i amb sentit comú, per ampliar el teu horitzó, sorprendre't i fer-te més bona persona.

Al principi et sentiràs insegur, però després estaràs orgullós d'haver eixamplat el teu món.

És la por de perdre, allò que ens fa perdre, és el coratge i la voluntat de créixer, allò que ens dona ales a nosaltres i a les persones que estimem.

Al llarg de la vida, tots hem de saltar des de moltes branques si volem viure amb alegria i dignitat. Quan ho fem, també mostrem als altres com n'és de bonic i necessari arriscar -se a volar.